

РЕШЕНИЕ

№ 7598

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10637** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл. 162-166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на „ТЕРРА – ВИТА“ ЕООД, ЕИК-121433073, подадена чрез адв. Д., срещу АУПДВ № 01-2600/7459 от 20.10.2016 г., издаден от заместник - изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която се иска прогласяването му за нищожен.

В жалбата се сочи, че актът е нищожен, тъй като е издаден от некомпетентен орган. Твърди се, че по настоящия случай не са представени доказателства, че заместник изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ е овластен от изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ да издаде процесния АУПДВ. В тази връзка се позовава на Решение № 43/29.05.2020 г., постановено по адм.д № 31/2020 г. на Административен съд – Кюстендил. По тези съображения се претендира прогласяване на нищожността на оспорения АУПДВ.

В съдебно заседание оспорващият, чрез адв. Меракова, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Иска присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 ГПК. Прави възражение за прекомерност на поисканото от ответника юрисконсултско възнаграждение с аргумент, че не е представен списък на разноските. Ответникът – зам. изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", редовно призован, не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител е депозирана молба от 14.11.2023 г. с приложени писмени доказателства относно компетентността на органа издал оспорения АУПДВ, изложени са съображения по съществуването на спора и

претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, направено е и възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че „ТЕРРА - ВИТА” ЕООД е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 181997 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.). Одобрен е за участие по мярка 214 „Агроекологични плащания” от ПРСР 2007-2013 г., с направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност” през кампания 2013.

Съгласно чл. 67, ал. 1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „АЕП” от ПРСР 2007-2013 г. /Наредбата/ земеделски стопани, които не подадат „Заявление за плащане” по време на агроекологичния си ангажимент, възстановяват получената финансова помощ съгласно чл. 18, ал. 4 от същата наредба и се изключват от подпомагане по мярка „Агроекологични плащания”.

На 14.03.2016 г. е издаден Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „АЕП” от ПРСР 2007-2013 г. с изх. № 01-2600/7459 от зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие”. С акта е прекратен агроекологичния ангажимент на „ТЕРРА -ВИТА” ЕООД с мотив – неподаване на заявление за плащане по мярка 214 „Агроекологични плащания“ с направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност” през кампания 2015.

Общата изплатена сума по горепосоченото направление, представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините / 2013 г. и 2014 г./, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 2486.64 лв. В съответствие с чл. 18, ал. 4, буква „а” от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. административният орган приема, че „ТЕРРА - ВИТА” ЕООД следва да възстанови 100% от 2486.64 лв., което се равнява на 2486.64 лв.

На 16.08.2016 г. с писмо с изх. № 01 -2600/7459#5 /л. 18-19/ жалбоподателят е уведомен за откриване на административно производство по издаване на АУПДВ, съгласно чл. 26, ал.1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

На 08.09.2016 г. от дружеството е депозирано възражение, което е прието за неоснователно. На основание чл. 18, ал. 3, т.1 и ал. 4, буква „а” и чл. 67, ал. 1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и във връзка с чл. 165 и чл. 166 от ДОПК, и чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП зам. изпълнителният директор на ДФЗ издава оспорения в настоящото производство акт. С него е разпоредено на дружеството -жалбоподател да възстанови публично държавно вземане в размер на 2486.64 лв., представляващо изплатена субсидия по мярка 214 „АЕП” от ПРСР 2007-2013 г., направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност” за кампании 2013 г. и 2014 г. във връзка с подадените от „ТЕРРА - ВИТА” ЕООД Общо заявление за плащания на площ 2013 с УИН 22/220513/51757 и Общо заявление за

плащания на площ 2014 с УИН 22/050614/56248.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт - АУПДВ, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК.

С определение № 4502 от 29.05.2023 г., постановено по настоящото дело, съдът остави без разглеждане жалбата на дружеството срещу горепосочения АУПДВ, в частта, в която процесният акт се оспорва като унищожаване. Определението е оставено в сила с определение № 8861 от 26.09.2023 г. по адм. д. № 8352/2023 г. описа на ВАС, 8 отделение.

Предмет на настоящото производство е жалбата на "Терра-Вита" ЕООД в частта й касаеща искането за прогласяване на нищожността на акта.

Жалбата е процесуално допустима, доколкото административните актове могат да бъдат оспорени с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето, съгласно чл. 149 ал.5 от АПК и е депозирана от дружеството – адресат на АУПДВ.

Разгледано по същество, оспорването е неоснователно по следните съображения:

Контролът за законосъобразност на административния акт изисква оценка за съответствието на същия със закона, а този, свързан с преценката за нищожност на акта – проверка за наличието на порок на административния акт, с тежест до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът следва да бъде толкова тежък, че да приравни административния акт на несъществуващ факт. Нищожните административни актове не поражда и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012 г. на ВАС, ОСК/.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаване, а именно: всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната

цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

В случая съдът не констатира такива пороци допуснати при издаване акта, които да водят до неговата нищожност.

Оспореният в настоящото производство акт касае публични държавни вземания, като съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, такива са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. В нормата на § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП се предвижда, че Разплащателната агенция (РА) е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз. По силата на чл. 11 и чл. 11а от ЗПЗП, Държавен фонд „Земеделие“ е акредитиран за единствена РА за Република България за прилагане на Общата селскостопанска политика на Европейския съюз. В чл. 27, ал. 3 и ал. 5 от ЗПЗП /в приложимите към дата на издаване на оспорения акт редакции/ се регламентира, че РА е длъжна да предприема необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на ЕС, като вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК.

В специалния закон ЗПЗП /към датата на издаване на акта/ не е регламентирана процедурата за установяване на публичните държавни вземания, както и орган, който е компетентен да издава актовете с такова съдържание. Поради това, съобразно предписанието на чл. 16б, ал. 2 от ДОПК ръководителят на съответната администрация, в случая изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие", следва да определи органа, натоварен да издава актовете за установяване на публични държавни вземания.

Съгласно чл. 20а от ЗПЗП /в относимата редакция/ изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция, който организира и ръководи дейността на Разплащателната агенция; представлява Разплащателната агенция. В ал. 3 на чл. 20а ЗПЗП е предвидено, че изпълнителният директор може да делегира със заповед част от предоставените му от управителния съвет правомощия за вземане на решения и/или сключване на договори за финансово подпомагане на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. Изпълнителният директор може да делегира със заповед правомощията си, произтичащи от правото на Европейския съюз или от националното законодателство, включително за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления и/или сключване на договори за финансово подпомагане, на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда съобразно териториалната им компетентност - арг. ал. 4 на чл. 20а ЗПЗП.

В процесния случай АУПДВ е издаден от заместник изпълнителния директор на ДФЗ

- Ж. Т. Ж.. Видно от приложеното на л. 126-129 решение по Протокол № 66/29.08.2014 г. от проведеното заседание на Управителния съвет (УС) на ДФ „Земеделие” за заместник - изпълнителен директор е избран – Ж. Т. Ж.. По делото е представена Заповед № 03-РД/323/11.03.2015 г. /л. 130-131/ за делегиране от изпълнителния директор на ДФЗ в полза на Ж. Т. Ж. – заместник изпълнителен директор на ДФЗ на редица правомощия, като в т. 3 се съдържа и правомощието да издава и подписва АУПДВ по всички схеми и мерки по директни плащания, посочени в чл. 1 от Наредба № 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания /Наредбата/.

От това следва, че именно заместник - изпълнителният директор е органът, който има правомощие да издава актовете за установяване на публични държавни вземания, произхождащи от надвзети или недължимо платени суми по схемите и проектите, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет в областта на общата селскостопанска политика.

С оглед на това оспореният в настоящото съдебно производство акт е издаден от компетентен административен орган в рамките на делегираните му правомощия, съответно не е налице основание по чл. 146, т. 1 от АПК за обявяването му за невалиден.

На следващо място, обжалваният АУПДВ е постановен в изискуемата писмена форма, като са посочени правните основания за неговото издаване – нормативните разпоредби, регламентиращи материалноправните предпоставки за упражненото от административния орган правомощие и е разяснено съдържанието на разпоредените правни последици, както и са описани и фактическите основания за издаването на акта.

Административният орган не е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби на закона, които да са довели до липса на волеизявление и на това основание до нищожност на акта или да са повлияли или да са могли да повлияят върху съдържанието на акта.

Нарушението на материалния закон е основание за нищожност само когато административният акт е лишен от законова опора. В случая АУПДВ е издаден на основание на основание чл. 18, ал. 3, т.1 и ал. 4, буква „а” и чл. 67, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. /Наредбата/, чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и във връзка с чл. 165 и чл. 166 от ДОПК, и чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП.

Нормата на чл. 18, ал. 3, т. 1 от Наредбата предвижда, че ДФЗ прекратява агроекологичния ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато „преустановят прилагането на агроекологичните дейности по съответното направление преди изтичане на срока по чл. 7, ал. 1“. Алинея 4, б. „а“ на същата норма вменява задължение спрямо подпомаганите лица да възстановят получената до момента финансова помощ заедно със законните лихви в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката до годината, в която е прекратен агроекологичният ангажимент, както следва: а) до края на третата година - 100 %. Разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от Наредбата задължава земеделските стопани, които не подадат "Заявление за плащане" по време на агроекологичния си ангажимент, да възстановят получената финансова помощ съгласно чл. 18, ал. 4, като същите се изключват от подпомагане по мярка "Агроекологични плащания".

Наличието или липсата на влязъл в сила Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „АЕП” от ПРСР 2007-2013 г. не може да обоснове извод, че оспореният АУПДВ не е валиден акт.

Настоящият състав приема, че в случая не е налице и превратно упражняване на власт и такова несъответствие със закона, което да влече нищожност, тъй като преследваната с административния акт цел е законоустановена.

Съобразно горезиложеното жалбата на „ТЕРРА - ВИТА“ ЕООД се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, съгласно изрично заявената в молбата от 14.11.2023 г. претенция /имаща и характер на списък по чл. 80 ГПК/.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ТЕРРА – ВИТА“ ЕООД, ЕИК-121433073, подадена чрез адв. Д., срещу АУПДВ № 01-2600/7459 от 20.10.2016 г., издаден от заместник - изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която се иска прогласяване на нищожността му.

ОСЪЖДА „ТЕРРА – ВИТА“ ЕООД, ЕИК-121433073, да заплати в полза на Държавен фонд "Земеделие" [населено място], направените пред настоящата съдебна инстанция разноски в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от уведомяването на страните.

СЪДИЯ: